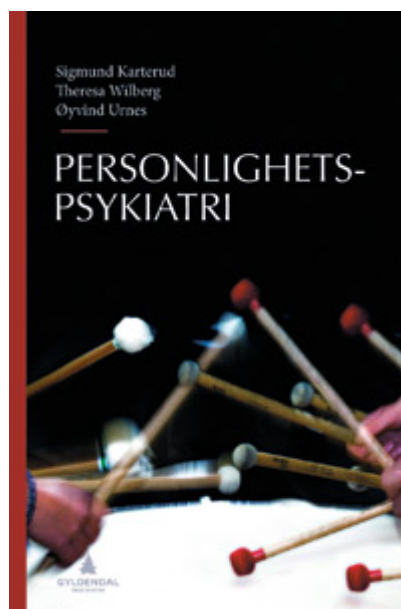

Grundig og litt tørr

PUBLISERT 5. juni 2011

Sigmund Karterud, Theresa Wilberg og Øyvind Urnes | **Personlighetspsykiatri**, Gyldendal Akademisk, 2010. 544 sider

Dette er en omfattende lærebok på over et halvt tusen sider om personlighet og utviklingen av personlighetsforstyrrelser. Forfatterne hevder at boka er den første i sitt slag, i det nye fagfeltet personlighetspsykiatri. Den inneholder temaer og perspektiver som favner bredden i hele det personlighetspsykiatriske fagfeltet: det diagnostiske systemet (*ICD-10* og *DSM-IV*), personlighetsutvikling og utviklingspsykologi, mentalisering, nevrobiologi, kognitive og psykodynamiske teorier om personlighetsforstyrrelser, differensialdiagnostiske overveielser, anbefalinger om utredning og behandling. Boka har en ryddig og oversiktlig kapittelinnndeling, og fremstår som velorganisert, gjennomarbeidet og helhetlig.

Forfatterne, som for øvrig alle er leger, tar sikte på å forklare og forstå personlighetsforstyrrelser fra et bio-psyko-sosialt perspektiv. Det innebærer at samspillet av et utall faktorer drøftes, fra det nevrobiologiske til det tilknytningsbaserte og kulturspesifikke. Begrepet personlighetsforstyrrelser befinner seg i et dynamisk spenningsfelt mellom natur og kultur, og boka gir mange gode innspill og nyttige problematiseringer som kan bidra med å åpne opp for en grundigere forståelse av emnet.

Dette er ikke en bok en leser fra perm til perm, den vil kunne fungere bedre som et oppslagsverk. Boka er hovedsakelig et empirisk verk fremfor en teoretisk fremstilling av personlighetsforstyrrelser, og dette har betydning for hvor nært en vil oppleve å komme

inn på fenomenet «mennesket med en personlighetsforstyrrelse». Jeg kan noen ganger få en følelse av at en betydelig oppsamling av empiri og strengt vitenskapelig funderte studier ikke bringer meg vesentlig dypere i min forståelse av den «personlighetsforstyrrede». Selv vekkes jeg mest til live under det teoretiske kapittelet «Psykodynamiske og kognitive teorier om personlighetsforstyrrelser». Her føler jeg at jeg kommer mer under huden på fenomenet personlighetsforstyrrelse, at jeg kommer mer i kontakt med hva det handler om der inne i mennesket fremfor meg, under kategorien, bak diagnosen, kunnskap som kan få erfaringsnære konsekvenser for hvordan jeg som psykolog og kliniker skal forholde meg til mennesket med lidelsen.

Men forfatterne har ikke hatt som intensjon å kun begrense det personlighetspsykiatriske fagfeltet til det teoretiske eller psykoterapeutisk behandlingsnære. De har mer ønsket å gi en «sammenfatning av nyere kunnskap og teorier om personlighetsutvikling og personlighetsproblemer», som det står bak på boka. I dette prosjektet vil jeg si at de har lyktes. Boka fremstår som grundig, redelig og akademisk. Men jeg blir mer lysten på å lese Kohut, Kernberg eller Klein for å forstå den «personlighetspsykiatriske lidende». Og det handler om at jeg opplever Karterud & co. sin *Personlighetspsykiatri* som i overkant empirisk, kategorisk, diagnostisk og tørr.

Anmeldt av Henrik Kamphus, psykolog ved Ressursklinikken

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 6, 2011, side